

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobkyně: **I. S.**, zastoupené Mgr. Petrou Švehlíkovou, advokátkou se sídlem Jaromírova 789/2, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 5. 2013, čj. X, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2014, čj. 2 Ad 44/2013 – 69,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobkyně, Mgr. Petře Švehlíkové, advokátce se sídlem Jaromírova 789/2, Praha 2, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 1573 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1) Česká správa sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaná“) rozhodnutím ze dne 21. 5. 2013, čj. X (dále jen „napadené rozhodnutí“) změnila k námitkám žalobkyně rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení z 10. 12. 2012, čj. X ve věci invalidního důvodu žalobkyně tak, že žalobkyni náleží od 18. 1. 2013 namísto invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, invalidní důchod pro invaliditu I. stupně. Ke změně výroku o stupni invalidity žalobkyně došlo na základě nového posouzení jejího zdravotního stavu posudkem lékaře České správy sociálního zabezpečení ze dne 13. 5. 2013, čj. LPS/2013/48-NR-PRH CSSZ, dle kterého byl zdravotní stav žalobkyně posouzen jakožto dlouhodobě nepříznivý a odpovídající invaliditě I. stupně.

II.

2) Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Praze. Krajský soud postoupil věc k vyřízení Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému. Městský soud žalobu zamítl.

3) Městský soud vycházel z posudku ze dne 24. 2. 2014, jež si vyžádal v průběhu soudního řízení od Posudkové komise při Ministerstva práce a sociálních věcí. Z něj vyplývalo, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí byla žalobkyně invalidní dle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Jednalo se o invaliditu I. stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) tohoto zákona, neboť u žalobkyně nastal pokles pracovní neschopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %, který nedosáhl více než 49 %. V daném případě se jednalo právě o 35 %. Posudková komise došla k závěru, že hlavní příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně je anxiózní depresivní syndrom odpovídající středně těžkému funkčnímu postižení. Míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně posudková komise stanovila na 35 % dle kapitoly V položka 5c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity.

4) Žalobkyně při jednání před městským soudem navrhla vypracování doplňujícího posudku za přítomnosti ortopeda a psychiatra. Navrhla, aby tento posudek zahrnoval posouzení lékařské dokumentace žalobkyně z TH Kliniky, s. r. o., kde se léčila od června 2013, od praktické lékařky MUDr. V. P. a od ortopeda MUDr. J. P. Městský soud tomuto návrhu vyhověl. Posudková komise vypracovala doplňující posudek ze dne 15. 7. 2014, čj. 2014/1370 – PH, v němž dospěla ke stejnému závěru jako v posudku ze dne 24. 2. 2014.

III.

5) Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) brojila proti rozhodnutí městského soudu kasační stížností.

6) Namítla, že městský soud pochybil, neboť nevěnoval dostatečnou pozornost jejímu vážnému zdravotnímu stavu. Žalovaná se nezabývala zprávou Kliniky plastické chirurgie Fakultní nemocnice Královské Vinohrady ze dne 25. 1. 2013 vypracovanou prim. doc. MUDr. A. N., ve které je uvedeno, že nelze provést operaci nohou stěžovatelky, neboť by nebyla úspěšná, a její zdravotní stav v tomto směru nelze zlepšit. S touto zprávou se nevyrovnal ani posudek o invaliditě ze dne 24. 2. 2014, čj. 2013/5454 – PH, vypracovaný posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, ani doplňující posudek téže komise ze dne 15. 7. 2014, čj. 2014/1370 – PH. Doplňující posudek byl vypracován bez dalšího vyšetření stěžovatelky.

IV.

7) Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry městského soudu a navrhla její zamítnutí.

V.

8) Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

9) Kasační stížnost není důvodná.

10) Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že podle právní úpravy platné a účinné od 1. 1. 2010 zdravotní stav a pracovní schopnosti pojištěnce pro účely námitkového řízení posuzuje Česká správa sociálního zabezpečení. Při soudním přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť posouzení zdravotního stavu a souvisejících

pracovního možností pojištěnce je věcí odborně medicínskou, k níž soud nemá potřebné odborné znalosti. Proto se vždy obrací k osobám, které jimi disponují, aby se k těmto otázkám vyjádřily. Pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost fyzických osob Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení. Ministerstvo práce a sociálních věcí za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise, jak vyplývá z § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení.

11) Náležitosti posudku upravuje s účinností od 1. 1. 2010 § 7 vyhlášky o posuzování invalidity. Posudek o invaliditě musí obsahovat mimo formálních náležitostí rovněž účel a datum posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, výčet rozhodujících podkladů o zdravotním stavu pojištěnce, z nichž orgán sociálního zabezpečení vycházel při posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, skutková zjištění, ke kterým orgán sociálního zabezpečení dospěl při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, výsledek posouzení zdravotního stavu a míru poklesu pracovní schopnosti se stanovením, zda se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, procentní míru poklesu pracovní schopnosti, stupeň invalidity, den vzniku invalidity, resp. den změny stupně invalidity nebo den zániku invalidity. Náležitosti posudku je rovněž odůvodnění výsledku posouzení zdravotního stavu a míry poklesu pracovní schopnosti. Jde-li alespoň o invaliditu I. či II. stupně (tedy pokles pracovní schopnosti v rozmezí nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 69 %), musí posudek obsahovat rovněž tzv. pracovní rekomandaci, tedy doporučení vhodného druhu práce, kterou je pojištěnec schopen při svém zdravotním postižení vykonávat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2012, čj. 4 Ads 19/2012 - 18, dostupný na www.nssoud.cz).

12) Nejvyšší správní soud konstatuje, že posudek vypracovaný posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s. S ohledem na svůj mimořádný význam v přezkumném řízení však tento posudek bývá rozhodujícím důkazem v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2014, čj. 3 Ads 93/2013 – 37).

13) Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatelky, že městský soud nevěnoval dostatečnou pozornost jejímu zdravotnímu stavu. Jak Nejvyšší správní soud předeslal, rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. V posudku vypracovaném dne 24. 2. 2014, čj. 2013/5454 – PH, dospěla posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí k závěru, že hlavní příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky je anxiózní depresivní syndrom odpovídající středně těžkému funkčnímu postižení. Podle posudkových kritérií nelze hodnotit její postižení hodnotit jako těžké, neboť stěžovatelka není neschopná sociálního kontaktu. Její psychické obtíže rovněž nelze hodnotit jako těžce narušující většinu denních aktivit. Vždy byla léčena pouze ambulantně bez nutnosti hospitalizace. Ostatní zdravotní potíže stěžovatelky byly hodnoceny jako lehké a posudkově nevýznamné (odstranění krčních mandlí pro opakované angíny, slepého střeva, operaci křečových žil na dolních končetinách, operace štítné žlázy před mnoha lety dlouhodobě stabilizovaná a kompenzovaná při pravidelné hormonální substituci Euthyroxem, opakované záněty vaječníků, infekty močových cest, urgentní močová inkontinence, na kterou pravidelně užívá léky, chirurgické rozrušení srůstů druhého a třetího prstu na nohou, lehká a věku přiměřená artróza kloubů prstů nohou a plochonoží. Posudková komise stanovila míru poklesu pracovní schopnosti stěžovatelky dle kapitoly V položka 5c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity na 35 %. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí byla stěžovatelka

invalidní dle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Šlo u ní o invaliditu I. stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) téhož zákona, neboť se jednalo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %, který však nedosáhl více než 49 %.

14) V doplňujícím posudku ze dne 15. 7. 2014, čj. 2014/1370 – PH dospěla posudková komise ke stejnému závěru. Neshledala důvody pro nové vyšetření stěžovatelky odbornými lékaři ani pro vyžádání další odborné dokumentace, neboť stěžovatelka byla vyšetřena při předchozím jednání posudkové komise, která měla k dispozici jak nález praktického lékaře, tak nálezy odborných lékařů uvedené v posudkovém zhodnocení. Dokumentaci z psychiatrické ambulance, kde se stěžovatelka léčila od června 2013, považovala posudková komise za bezpředmětnou, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 21. 5. 2013. K dotazu soudu posudková komise doplnila, že z ostatních, lehkých zdravotních postižení stěžovatelky je nejzávažnější porucha statodynamiky páteře při počínajících degenerativních změnách a svalové dysbalanci, pro které stěžovatelce bylo doporučeno pravidelné cvičení k posílení svalového korzetu a elektroterapie. Tato porucha by mohla být hodnocena dle kapitoly XIII, oddíl E, položka 1a přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Pokles pracovní schopnosti by činil 5 %. Posudková komise dále uvedla, že neshledala žádné důvody pro změnu hlavní příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu ani důvody pro zvýšení horní hranice míry poklesu pracovní schopnosti podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity.

15) Nejvyšší správní soud se zabýval i formální stránkou obou posudků vypracovaných posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí a dospěl k závěru, že po této stránce jim nelze nic vytknout. Posudková komise zasedala v předepsaném složení za účasti lékaře - specialisty (psychiatr) podle povahy dominantního postižení stěžovatelky. Posudkové hodnocení bylo vztaženo k dominantnímu onemocnění a přesvědčivě odůvodněno. Posudková komise zohlednila stěžovatelkou uváděné subjektivní potíže. Uvedla, z jaké zdravotní dokumentace vycházela, v čem spočívá rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky a jak se projevuje. Posudek měl všechny stanovené náležitosti. Je proto možné uzavřít, že posudek ze dne 24. 2. 2014 stejně jako doplňující posudek téže komise ze dne 15. 7. 2014, byl úplný a řádně odůvodněný. Vycházel z dostatečného množství podkladů, popsal stěžovatelčina onemocnění a rozhodující příčinu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Zdravotní stav stěžovatelky řádně klasifikoval a zhodnotil jej procentní mírou poklesu stěžovatelčiny pracovní schopnosti. Předmětný posudek splňuje všechny náležitosti, které na posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti kladou právní předpisy a judikatura správních soudů. Lze jej označit za zcela přesvědčivý a odpovídá doloženému zdravotnímu stavu stěžovatelky na základě jednotlivých lékařských nálezů. Na tom nemohla nic změnit ani nedatovaná lékařská zpráva z TH Kliniky, s. r. o., kde se stěžovatelka léčila od června 2013, neboť posudkové závěry se vztahovaly k datu vydání napadeného rozhodnutí, kterým je 21. 5. 2013, jak správně uvedla posudková komise v doplňujícím posudku. Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí dospěla ke stejnému závěru jako posudkový lékař České správy sociálního zabezpečení v posudku ze dne 13. 5. 2013, čj. LPS/2013/48-NR-PRH_CSSZ.

16) Nejvyšší správní soud považuje za zjevně neopodstatněnou kasační námitku stěžovatelky, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí opomněla vyrovnat se zprávou Kliniky plastické chirurgie Fakultní nemocnice Královské Vinohrady ze dne 25. 1. 2013 vypracovanou prim. doc. MUDr. A. N. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je ve výčtu rozhodujících podkladů o zdravotním stavu pojištěnce, uvedena i předmětná zpráva Kliniky plastické chirurgie. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná výslovně uvedla, že porucha chůze z nedokonale odoperovaných srůstů prstů na nohou není důvodem k invaliditě stěžovatelky. Zprávu Kliniky plastické chirurgie obsahuje i výčet nálezů odborných lékařů, na jejichž podkladě lékař

České správy sociálního zabezpečení vypracoval posudek o invaliditě ze dne 13. 5. 2013, čj. LPS/2013/48-NR-PRH_CSSZ, který byl základem pro vydání napadeného rozhodnutí. Také posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí z 28. 2. 2014, uvádí předmětnou zprávu ve výčtu doložených posudkově významných lékařských nálezů. Komise se k syndaktylii vyjádřila na str. 4 posudku, kde uvedla, že neovlivňuje stěžovatelčinu schopnost chůze a nijak podstatně ji neomezuje v pracovním zařazení. Není tedy pochyb o tom, že jak žalovaná, tak posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí měly předmětnou lékařskou zprávu k dispozici a s jejím obsahem se dostatečně vypořádaly.

17) S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

18) O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. (za použití § 120 téhož zákona). Protože stěžovatelka neměla ve věci úspěch a žalovaná nemá na náhradu nákladů řízení právo podle § 60 odst. 2 s. ř. s., Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

19) Odměna zástupkyni stěžovatelky, která byla stěžovatelce k její žádosti ustanovena usnesením Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2014, čj. 2 Ad 44/2013 – 59, byla určena za jeden úkon právní pomoci – podání kasační stížnosti – podle § 11 odst. 1 písm. d), § 9 odst. 2 a odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Tarifní hodnota činí ve věcech důchodového pojištění částku 5000 Kč, takže odměna za úkon činí podle § 7 bod 3 advokátního tarifu 1000 Kč. K uvedenému je dále nutno přičíst náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky v celkové výši 300 Kč. Celkem tedy zástupkyni stěžovatelky náleží 1300 Kč. Zástupkyně stěžovatelky doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se podle § 35 odst. 8 s. ř. s. její odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 1300 Kč, tj. 273 Kč. Zástupkyni stěžovatelky bude vyplacena částka ve výši 1573 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. července 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu